

כבר ידעת

אמרם הרהוריו עברה קשה מערבה.⁶³ ושלי בבואר והירוש מופלא מאר, והוא, שהאדם אם עשה עברת הרי עשה את העברת מהמת המקרים הנסתפים לחדרו כמו שבארתי, ככלומר שהוא עבר בבהמיותו, אבל המחשבה הרי היא מסגולות האדם הנסתחת לאזרתו, וכאשר שוטט⁶⁴ במחשבתו בעברת הרי עבר בכובד יותר שבחלקו, ואין אשמת מי שהזיד והתעمر בעבד סכל כאשמת מי שהתעמר בגין חוריין חסיד, כי הצורה הזה האנושית וכל סגולותיה הנסתפים לה אין ראוי להשתמש בהם כי אם במה שעוזתו לו, להתחבותה בוגעה לא להתרדרות לעמקי השפלות.

(3) א"ר זורה מאיר קרא טוב מראה עיניהם מהלך נש אמר ר"ל קמ"א טוב מראה עיניהם באשה יותר מגופו של מעשה שנאמר טוב מראה עינים מהלך נש

(2) א"ר יוחנן
משמר בנאה בכל שותפי מעכbin זה את זהן מן הביבה שאין דרכן של בנות ישראל להחכזות על הביבה וועצם עינויי ג' מראות ברע י"א א"ר חייא בר אבא יה שיאן מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הביבה היכי דמי אי דיליכא דרכא אהיריה אונס הוא הוא אי דיליכא דרכא אהיריה וא"ה מביע לעילם דיליכא דרכא אהיריה ולה למים נשיה

(1) כל טומפני מעלהין כי. כל טומפני קבוצין מלך דומייל ולטמדו נאמות טעל וכלייס קוממעין לוי לטעל יכולין לעככ חס האחד ולס נטעות לבן וכליין ליטס נטעות כן: חוץ מון לפטיפה. טומפני לנו חכמים צענכח צחאל גען כהין כל טומפני מילוי: נפי טולין זרכן כי לאטנווט. טומפני נטעוד סס יטיפות נטעות זוק לעמוד גאנאל: טולין מיטעל. קההון חולק על טפה גאנאל: פסי דמי. ומתקבב זיך קרטה חס טולס עינוי דינטמען קלס לנו ערליס עינוי חוץ לו זדיק ולען רעט: הי מילום זרעל אעליגן. וויזל זרך: רעט טו. וויזל פי קעטוס עינוי צלען טיש לנו נקליב חלון לאטיכין מן גאנכילה זקינעל נון חולין (לפ' מד): גאנק מן קליטו: גאנט טו. חס ממתכל דורך גאנכילה וויזל זטמא פטילס ולמה מוקזק הקטנא גאנטס עינוי מילומתקבב זיך קרט קעטען זרכיך נטעות טיעו: גאנט נפקש. נטעות טיעו לגר לול וויזל דמי-טאים נפקיס חפל טו:

(ה) (ה) (ה) (ה) (ה)

א אלבעת ועשרים דברים מעכbin את דחשותה. ד ומון חמשה דברים
העשה אותן אין חוקר לשוב מהן. לפ' שהם לדברים קלים בעני רוב האדם ומצא חוטא והוא ידמה שאין זה חטא. ואלו ד) האוכל מטבודה שאינה מכפקת לבעליה שהוא אבק גול היא. והוא מדרמה שלא חטא יאמר כלום אכלתי אלא ברשותו. ב) המשתרש בעובתו של עני שהעכבות של עני אינו אלא כגון קודדים ומחריש יאמר בלבו איני חסרים והרי לא גונתי אותו. ג) המסתכל בעריות או קרבתי אצלת. והוא אין יודע שראשית העינים עון גנדול שוויא נורמת לנוף של עריות שנامر ולא תחרתו אחריו לבבכם ואחריו עיניכם. ד) המתכבד בקהלן חבריו אומר בלבו שאין חטא לפי שאין חבריו עומד שם ולא הניע לו בשות ולא בישו אלא ערך מעשי הטעונים וחכמו למל מעשה חבריו או חכמו כדי שראהו מככלו שהוא מכובד וחבירו בווי. ח) והחוש כשרים אומר בלבו שאיתן חטא לפי שהוא אומר מה עשית לו וכי יש שם אלא חדש שמא עשה או לא עשה והוא אין יודע שווה עון שימוש אדם כשר בדעתו בבעל עיריה:

(ה) (ה) (ה) (ה) (ה)
ס"ד וגם רביים נזקנין ונלכדים במלחלים החושים הנקבדים:
חוש הראות וחוש השמע. ונאמר על חוש הראות
(במדבר טו, לט): ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם —
הזהרנו בזה שלא יסתכל אדם באשת איש ובשאך עריות פן
זוקש בלהן.

כשיזדמן לפניה מהזה של כיור וטומה, يتלבך עם יתר רגשותיה וייהפכ בקרבה (בכח) [לכחן] פרועל, לפ' אותו הכח של שליטה מאיזה כסם חיזוני שיימצא במוחה ההוא, שתוכו הוא טמא וכיהר וכברוך מבריך ונוצץ. ההזונה נולדת מהיחש וההתאהמה הנמצאת בין המזון ובין הגוף הניזון ממנו. לא מאורע הנשאר רק מבחן הכריה את כפרת הדור ההוא, שהיא צריכה לכפרה, וכפרתו ראייה היא להכתיב בתמורה לדורות עולמיים, אלא מפני שהורדנה הכונתם עד כדי להתאהמה עם החזון של העורוה שבא לפניהם. עד כדי וצבללה והשתרשותם עם כל מהות רגשותיהם.

(5) (ה) (ה) (ה) (ה) (ה)
עת. תנא דברי רבי ישמעאל, מפני מה הוצרכוישראל שבאותה הדור כפרה, מפני שזנו עיניהם מן העורוה. כשהרגשת הקדושה של חי הטוהר היא מתגברת בנפש, או כל מהזה של כיור, שיסודו הוא הרס מוסר הם וקדוש, אינו מהאים לכל התכנית הכללית של הנפש, ועל כן יתקשרו חזונותן כאלה עם יתר הגינוי הנפש ויהיו נפליטים מתוכיותה. לא כן הרא אם ירדה הנפש בטהרתה וזוהר מוסרה הוועם, אז לא תפגוש בקרבה מפני ההגנות מסודרת נגד המזיה החזון המיוסד על כיור וטומה, ואז

(44 m, 6") P70103 23/16 (8)

(6) ω_{max}) $\approx 1.12 \omega_0$

ה. וחותכיות נשים באניטום. הכהונת ב"ז ה"ג ס"י קל"ב
 כמה נפין סזיר מקומות כיתינה ננתן נסלה,
 נזיר נזר ימינו כהניש נזיר פלז זרנו אמרו ענייס
 וכלהניש, לדמייה נסני. כוגה צליקוט טמלל מ' ומ' ק"ג
 אלומ מהר"י טיוטלביזים (הנ"ד פלמר) הכהונת נצלהם יוזע"ט
 ק"ז טמוד מ"ג כהניך לבין על הכהונת ב"ז, וכחן שלן
 להנמי זהה ניגנו כקצת דין סאי זיבכני"ס נזיר פינ'ל
 האתים נלאות, וכן ב"ז נזיר במקומות נזמתה זיה כבונ' נזיר כמנואר
 נמניא ונגמלה [סוכת ד"ג נ"ל] פאניס וכל נללות.

והנה שני ענייני איסור הרהור יש האחד מקרים
ודגשמרת מכיד רע בכתובות דף מ"ז שאיתא שם
מכאן א"ר פינחס בן יאיר אל יתרהר אדם ביום
ויבא לידי טומאה בלילה איטיר זה והוא אף באשתו
שהיא מורתת לו. וכן מה שאסור להסתכל באשה נדה
אפילו פגיעה ובא"א אפילו מכוורת ובבגדיו צבע של
אשה המכירה ובבעל חיים שנזוקין זה לו שאיתא
בע"ז דף כ' נמי מקרה זה איןנו מחמת שיחדרה לעשות
עברה עמה אלא דאך שלא יתרהור לעשות עברה מהמת
זה אסור משום שזה מביא לידי טומאה קרי שאסור
להוציא לבטלה. והשני מקרה דאתרי עינכם דדריש
בברכות דף י"ב זה הרהור עברה איננו מצד חשש
הווצאה זרע לבטלה אלא הוא איסור מלחרה לעשות
העברקהazonות כמו הआ דדריש מאחריו ללבבם הרהור
עיי' הדוא לעבור איסור ע"ז שהתרורה אסורה בהו אף

ולכן יש חילוק בזמנים דבראיסור הרהර מקרה
הונשמרת ליתנו דאיינו גורם להן שום דבר שימוש
ע"י יש בנדזה וכ"ש שלא יגרום בהרהור ואך שלפעמים
רואותם דס מקהמוד אין ראייה דם שום איסור. אבל
איסור הרהhor מקרה דאחריו עיניכם שהוא שלא להרהור
לעכור עברות ונוט אייכא גם בזמנים כמו שאיכא איסור
הרהור ע"ז בדאיתח בחינוך שהbabאות. אבל לאיסור זה
אין לחוש בהסתכלות ובראיות בע"ח נוקקין שלל אלו
דרשינן מונשמרת שהוא רק שלא לבא להרגזות זרע
לבטלה שליחתא זה בנשים. ולחותו שמא תבנה מה
להרהור לעשות איסוריין להצעעל לאיסור לה לא מצינו
ששיך לחוש ליה בהסתכלות ובדומה וכדאיתচון שהיו
הגשים מותרות להסתכל ביר יוחנן כשלפלקו מטבילה.
אך יש איסור אחר בזמנים מדין דת יהודית שלא
להתנהג בפריגיות

(n) β_{λ})

ונוהגת בכל מקום ובכל זמּוֹן בזְקָרִים
ונקבות, שׁגּם לְהַזֵּן אֲסֹור
לְהַרְחֵר אֶסְרֵי הָאָנָשִׁים וּלְתַחַת בְּבָעֵלִיחָנוֹ,
שְׁעַלְיָהָם רָאוּ לְהַזֵּן לְהַמְשִׁיחָה כֹּל חָפְצָן
וְחַשְׁקָנוֹ, וְכֵן יַעֲשׂוּ בְּנֹתָה יִשְׂרָאֵל הַקְּשָׁרוֹת.

(See note 116) file (9)

ח' פטליות וטשליט שיל שיחת ים (נה) חולין זכריו חזק נון טפל עמנואל. nun טפל מלחמות אפשר לקרים בהםם בשבת ואף בחול אטור (נט) טשומ משוב לציט * יועבר טשומ אל הלאולים לא חפנו (ס) אל מדעתם ובדברי חזק אייכאתו טשומ מגה ר' הרע ומישובוןומי שהעתיקון (סא) ואצ' לומר הטרפנס * מהפאים את הרכבים.

07/17/2018